

Mefisto i Zlatokosa
Verzija 2.01.2

© Srđan Krstić
Prava za srpsko izdanje © 2012 Mono i Manjana

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Urednik
Aleksandar Jerkov

Lektura
Svjetlana Manigoda

Dizajn korica
Nebojša Zorić

Kompjuterska priprema
Mono i Manjana

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-31

КРСТИЋ, Срђан

Mefisto i Zlatokosa, verzija 2.01.2 : ljubavni roman koji se menja kao život
/ Srđan Krstić. - Beograd : Mono i Manjana, 2012 (Lazarevac : Elvod print). -
224 str. ; 21 cm. - (#Edicija #Putevi : žanr)

Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-7804-774-9
COBISS.SR-ID 192817164

2012.
Beograd

Srđan Krstić

Mefisto i Zlatokosa Verzija 2.01.2

Ljubavni roman koji se menja kao život

EDICIJA
PIREVI!
ŽANR
Powered by Mono i Manjana

U prohladno jutro puno teške izmaglice, stvorio sam se u parku i prošetao stazom koja me je odvela u veliki, prljavi Grad. Izašao sam na svetlost, među smrtno i prolazne, umoran od večnog posla pred vratima Pakla – umoran od suđenja i presuđivanja senima kojima kraja nema. Na vrh rogova sele su mi propale svetice, pravednici i žalbe njihove.

Kako vreme gazi po pustari večnosti, meni sve teže pada glumatanje mrtvih ispred Sudije. Prenemažu se, podvaljuju i petljaju pokojnici, kao što su i za života činili, a od mene traže milost.

– Smiluj nam se, Gospodaru – mrmljaju duše pred večnim konačistem i lažu. Neprekidne kolone seni vekovima mi pričaju iste priče i svaka od njih hoće da me prevari.

Mi đavoli dole sa grešnima ratujemo, duše njihove popravljamo, oslušujemo, navijamo. Ovde gore sa anđelima se borimo. Ličimo na majstore koji odrade

prepodnevnu smenu, a posle podne dograbe pušku i odu u lokalni rat.

A te seni nove? Kako one na Boga hule. Usred Pakla na Satanu dižu glas. Kad se dosete, onom braću našem na krstu razapetom u slavu pevaju ne zato što veruju – ne veruju oni ni u šta – nego tek da teraju inat. Da i u Paklu nekom napakoste, kad ništa drugo ne mogu.

Mene psuju i grde, advokata traže, porotu, rok za žalbe. Kukaju za pravdom, kao da je pravda nešto naše, a ne njihovo. Ubih se objašnjavajući da su upravo oni – slabi i podložni svakojakom zlu – pravdu izmislili. Ja ne sudim pravično, već onako kako moram.

Onda oni kunu, plaču, proklinju. Od rođenja su bili dobri, nikom zlo nisu naneli, sve tako smerni i pošteni, a Pakla su dopali? Pa, kako je to moguće? Ko je za to kriv?

Oni sve što imaju uložiše, oročiše, a banka im propade.

– I gde je tu pravda, ko će sad sve to da plati? I čija je ovo greška, zašto baš ja? Ko je vama ovde pretpostavljeni? Ne znate vi još s kim imate posla! – zape ni svaki drugi, uveren da je neko negde baš njega lično i to sa opakom namerom oštetio. Kao da će sunce da navuče zavese i ugasi svoje peći zbog dotične persone.

Grešaka ima i nisu retke. Dopadne nama i poneka duša preko reda i probdi večnost u Paklu umesto u Raju, ali niko od njih nije bio toliko važan da bi ga oni odozgo tražili. Momci iz Raja nisu priznavali greške. Da nam i sâm Hrist padne šaka ne bi se na nebesima mnogo uzbunili. Bili bi zauzeti borbom oko prestola.

Baš ti dobri, lepi i pravedni, bili su i najgori. Uvek traže ono čega nema ili im se ne može dati. Idu naokolo, moljakaju, teorije razvijaju. Iznalaze oni mane, vide probleme, predlažu rešenja. Zbog njih je dole život postao nervozan, napet. Nikad ne znaš kad će neki da iskoči i da ti sedne za vrat.

Reših zato da se popnem gore i posetim moje raskošne gospe. Usput će se naći vremena da obiđem stado, rasteram anđele, koji su se odomaćili ovde i ugrabim koju dušu, Raju obećanu. Sporta radi. Da ne izađem iz forme.

Samo kraj smrtnih i prolaznih žena mogao je Mefisto da nađe mir, i kosti, kao svet stare odmori do jutra. Okružen njihovim dahom, uronjen u zrelu, žensku lepotu, umeo sam da se preporodim, obnovim snagu i s anđelima borbu nastavim a grešnicima da sudim blago.

Raskošne, leponoge, mačkaste gospe. Sve do jedne razmažene, do greha sujetne, đavoljim darovima okružene. Obučene u svilu, okićene zlatom, ležeći na

mekim jastucima, gostile su me svojim dražima, bujne i nasmejane. Svaka je nosila moj pečat na ljupkim stopalima, kojima zemnim životom hode, pakleni sjaj u oku, kojim te gledaju i do dna duše prodiru, blago i meko, da ne osetiš i da ti bude milo.

Stigoh tako natmuren i željan spokoja, pravo iz podzemlja u Grad. Zalutao među prave metropole, bez glasa je primio zlog duha i njegove demone na svoje neoprane ulice. Niko živ tu ne bi prepoznao đavola u meni. Samo su snovi ljudski znali da je Gospodar tu, pokraj njih.

No, već u rano jutro, tek što se prošetao ulicama, Sudija koji duše meri nabrao je čelo. Ovaj Grad se promenio. Svet se menjao. Točak se pokrenuo. Jedni grabe, drugi gube. Samo Pakao i ja ih čekamo, kao što bismo ih čekali i da nije promena koje mute vodu.

Čekamo mi pobednike da nam dođu skupa s pobeđenima. Ustanova smo od tradicije i poverenja. Jedrimo odakle god vetar zaduva. Tu smo i kada sve drugo zakaže, kada se istine rasplinu, a sumnje počnu da se kovitlaju. Mi vas čekamo i u ova vremena kad pravih odgovora nema, a stari, istrošeni, ne vrede.

Duše su se u ovom Gradu, kao bombone u izlogu, nudile na prodaju: mnoge za čist špric, jednu ratu kredita, a često i za jeftinu haljinu ili pošten obrok.

Kriza i inflacija vladale su na svim poljima, pa i kod nas onostranih.

Trebalo je samo pružiti šapu i čupnuti dušu kao cvet iz bašte, uzeti pripitomljenu pticu koja, zatočena, nema kud da umakne. Mnogo bezvredne robe i malo kupaca odmah obori cenu. Odavno nije bilo pravih izazova. Nema duša poročnih, što sa dna bluda visine Raja gledaju, ni onih nebu okrenutih, što u mraku od perverzne naslade stenju. Nema više tih velikih, koji u sebi planinske vence i ponore kriju, spremni da se s vrha u sunovrat bace i ponovo ispnu.

Ovi novi koje Raj grabi i vodi – svi su isti. Kao da ih je mali brat moj Isus skenirao i uneo u memoriju, a onda ih po potrebi umnožava na DVD, a ponekog plasira i preko društvene mreže, da poput kompjuterskog virusa zarazi sve čega se dotakne.

To od kad se u pelenu prvi put upiškilo, sve zna o životu, sudbini i univerzumu. Bog i njegovi sinovi su automatski uključeni u to znanje koje gutaju s prvom kašikom, poput brze hrane, bez ikakvog pitanja ili sumnje. Samo gutaju i trepću.

I dok sam tog dana – više iz dosade, no potrebe radi – jednu od tih duša rečima od hladnog čelika i šumskog meda sekao, pojavi se Ona! Iznenada, bez najave, kao zvezda što nebom tamnim blesne i noć

razgori! Kao munja što zapara tiho veče i zapali šume! Kao oluja što za sobom najslađu pošast ostavi!

Zlatokosa, vitka, ponosna kao lavica. S pogledom što seče i do dna bića silovito prodire. Sa očima mačke i nožicama koje đavolu prastarom dah presekoše i pamet zlu, bistru i britku pomutiše. Srž mi zadrhta probuđena, i izvi se plodnim, svežim vetrom poneta.

Okrznuh neznanu pogledom. Tren samo, da niko ni naslutio ne bi da se moje oko na Njoj zaustavilo.

Staro, đavolsko, iskvareno srce Mefistofelesa matorog, koji je nemilice duše grabio i u Pakao ih vodio, odmaralo se i uživalo na dražesnim nogama mladih dama ili zrelih gospođa. A ove vitke nožice, tankih gležnjeva i slatkih okruglastih peta, koje su na visokim štiklama oštro udarale o uglačani pod, zazvoniše ledenim hodnicima đavolovog srca.

Duše mi behu posao. Lepe ženske noge – strast.

Po zvuku koraka, po onom sitnom, odsečnom jeku potpetica, znao sam da pročitam dušu žene. Pono-site, nesrećne ili podatne; one hladne što sporo cve-taju; one vrele koje se zapale i sagore – sve su zvuča-le kao muzika sfera, dok su koračale u svojim prekrasnim cipelicama. A cipele njihove – nimalo slučajno – izvijenim oblikom podsećale su na đavol-sko delo.

Ništa slađe za Mefista, umornog od Pakla i veći-
te kuknjave pravedno osuđenih, no da s kakve miri-
sne nožice izuje meku cipelicu, utisne pečat na sto-
palo prekrasne dame i time je u ponositu dvorkinju
Pakla pretvori; pa da preko glatke kože, nežnog član-
ka i vitkog lista, ne zaustavljajući se kod kolena, u pol-
njen zaroni, sladeći se opojnim mirisima uspaljenog,
vreloug ženskog, u kojem pohota caruje, đavo uživa, a
nebo ga prokletim naziva, bojeći ga se.

Nema većeg straha za anđele od materice kojoj se
grlič otvara i pulsira prateći vrhove sladostrašća. Sve
je tu sklisko, mračno, nabubrelo. Nema mesta da se
razmahnu krila.

Taj kratak, đavolu starom dovoljan, pogled na
mladu lavicu – probudio je sećanja rasejana duž ve-
kova. Bol, koji još od pada potresa naša srca što ku-
caju treptajima zvezda i s njima će da zgasnu, uje-
de me oštrim zubima. Jako, onako kako bol treba da
ugrize onog ko je sa nebesa pao.

Više od dve hiljade godina, dvadeset vekova ili
dva milenijuma, deli me od Lucije i njenog osmeha.
Za smrtne, to je vreme proteklo od lažnog rođenja
glumca nad glumcima. Doba od kojeg oni računaju
vreme, kao da pre Isusove komedije nije bilo ljudi
i bogova. Za nas, duhove, tren u večnosti. Za mene,
večnost bez istine.

Lucija je imala oči dvorskih mačaka starog Egipta. Njen osmeh je znao jutarnji mraz da otera i nebo plavetnilom ispuni, a kosa njena Sudiju je opčinila za večna vremena. Trag stopa njenih uskih još u duhu mom stoji. Ona je bila divna žena, s mojim nebesima skrivenim duboko u duši.

Heteru sam upoznao na trodnevnoj gozbi, koju je svake godine o praznicima Junone Kaprotine priređivao trgovac Tacije Limpik sa ženom. Vino se tad potocima točilo – gusto, mirisno i slasno. Jelo beše čist porok. Ljudi uplašeni večne dosade u Raju svesno su stremili Paklu. Bio je to Rim. Prvo grad, pa država, i na kraju carstvo. Veliki Rim. Danas pretvoren u prah i pepeo.

Luciju sam kitio zlatom Afrike. Najskuplje tkanine sa Istoka krasile su joj obline. Nožica njena bosa samo je po cvetnom tepihu gazila. Ali u Pakao prelepa Lucija nije došla. U dubini svojoj nije Mefista na svetlost iznela.

Znali smo da moj mali brat Semijaza, u Rimu kasnije nesrećno prozvan Isus Hrist, sprema veliku prevaru među smrtnima. Taj veliki improvizator, koji je postao prvi na nebesima ne ukrstivši mač ni sa jednim od nas, bio je i ostao majstor mutnih radnji i čistih podvala. Toliko je spletkario da je na kraju samom sebi podvalio, stradajući na krstu.

Zato sam i bio u Rimu ne bih li osujetio njegov naum. Ne bih li ga spasao od njega samog. Bio sam na pogrešnom mestu, a i vreme u koje sam boravio u Rimu nije bilo ono pravo. Luciju sam izgubio odmah i zauvek.

Anđeli su je ubili u snu. Krilata, bela braća naša. Oni što nas s neba pobacaše. Ja ću se uvek sećati tog dana, bez obzira na to koliko želim da ga zaboravim. Bio je to Božić! Prvi Božić! Isti onaj dan kada se moj mali, besmrtni brat iz Raja pojavio kao Mesija.

Sve su anđeli odneli. Ostao je samo miris njene kose i trag stopala prelepe hetere na nežnim laticama, koje su rasute po podu, uvele već do večeri. A kad je pred zoru hladni vetar snažno zagudeo rimskim ulicama, od moje Lucije ne osta ništa više. Ni rimske imperije nema više.

Jasan zvuk potpetica koje se gube u daljini trgnuo me je iz sećanja, ali bol ostade u zlom duhu mom. Nepoznata je odlazila, ne primetivši starog đavola pred kojim seni drhte, a snovi se povijaju.

Posvećen ženskim nogama, strasno kao što samo pali anđeo može, još ne čuh takvu melodiju koraka. Topla je duša Njena, ljubavi puna, i to one ljubavi koja ne meri i ne daje se iz računa, već voljom svojom čistom. Voljom da i nas s neba bačene, u nemilosti

okupane, zavoli ako joj se prohte. Lavica. Đavolica prava, vojvotkinja Pakla.

Iz koraka Njenog sve pročitah. Iz zvonkog glasa kojim je kamen pod stopama Njenim opevao sreću svoju, jer Ona baš njime hodi, potvrdu dobih.

– Opasno je, ali se isplati – rekoh duši kraj sebe, nastavljajući glup, nategnut razgovor. Nijednom rečju, pokretom ili pogledom, nisam odao šta je đavo u nepoznatoj slutio.

Činilo se kao da je Mefisto svu svoju pažnju posvetio tom crvu Pavlu, kako beše ime duše koja se, u nedoumici, tresla pored mene. S obzirom na to čije ime nosi nije ni čudo što se prevrće s jedne strane na drugu.

Tako mu je i slavni imenjак činio. Prvo je bio Savle, pa se onda prozvao Pavle. U početku poreznik i pandur, onda od svega pomalo, a na kraju je završio kao najpoznatiji svetac, veći Isus od Hrista i pravoverniji od samog Boga.

– Ne znam – odgovori duša slatkom mukom mučena, a iza nas zaškripaše olovčice.

– Moram još da razmislim – kaza Pavle, i otpi iz čaše grešnik pečen, nedopečen, a pisaljke ponovo stadoše da škripe.

Mladi anđeli, utvare nebeske, zijali su sa obližnjeg lusteru dole na nas. Rumenih obraza i kovrdžave

kosice, gledali su pažljivo, pamtili i beležili. Anđelčići, loši špijunčići.

Svaki moj korak, svaku reč su zapisivali. A morali su da pišu, jadni heruvimi, jer su teško pamtili. Ceo dan bi gledali, gledali, a uveče kad treba na nebu da podnesu raport – ništa. Mućni glavicom, zatreperi krilima – ništa. Zato su im naredili da zapisuju šta gospoda odozdo rade kad se među smrtnima u ljudskom obličju šetaju.

Svima su smetali. Ja sam ih trpeo kada sam morao i svaki čas gledao da im umaknem. Ponekad bih nekog dokačio šapom ako mi se primakne, a znao sam i pokoje krilce da skrckam ako sam bio loše volje.

Velzevuv je jedini uživao s njima, jer je oduvek želeo vernu publiku koja bi pomno pratila njegove beskrajne nepodopštine s bakicama, ostarelim gospođama i sedokosim devicama.

Kad su tako pažljivo pratili Velzevuvove ludorije s prezrelim damama, ne treba ni nagađati šta sve rade, koliko i kakve špijune šalju gore kad ja krenem da otimam duše.

Osećao sam tri para anđeoskih očiju iza sebe. Tačno sam znao gde je koji, jasno sam čuo škripu njihovih olovaka koje su sve pogrešno zapisivale, dok su se Zlatokosini koraci gubili u daljini.

– Hodaj, lepotice – pomislih – gazi po pločnicima lepa i slobodna. Gazi po hodnicima i srcima. Neka kosa tvoja zlatom ispuni ulice. Neka oči tvoje svet upiju i u duši tvojoj trag njegov ostave. Hodaj slobodna u inat anđelima i nebesima. Ti, Zlatokosa, moja lavice!

Dok sam se, zadovoljan, u podzemlje vraćao, i dok sam na tasovima na kojima duše merim sudbine mrtvih vagao, nožice one slatkih okruglih peta gaziše bose, po ledu u mojim grudima. Dok se bol grešnika, koji Pakla dopadoše iako su kartu za Raj kupili, ka nebesima gluvim uzdizao, zlačana kosa Njena večni umor je s mojih veđa uklanjala.

– Čitav sam život Boga poštovala, u pokori živela. Nikad greh počinila. Ni pomislila na greh nisam – gnjavila me je uporno jedna baba-devica. Žilava, sva spečena od jeda i molitvi, kukala, je ne prestajući i dalje da se moli onima što su je odozgo bacili.

– Slušaj, ženo! – prekidoh je na kraju. Red se iza nje otegao, a ja sam se spremao ponovo da vidim Zlatokosu.

– Ja bih tebe odavno gore poslao. Meni uopšte nisi potrebna, a i Pakao će bez tebe da preživi. Tebe su odozgo vratili. Ne uklapaš im se. Kažu da si sama protiv sebe grešila i da je moje, a ne Petrovo, da ti sudim.

– Lažeš, Sotono! – vrisnu duša i ispisa rukom znak krsta preda mnom, sva usplamsala, kao da će bes njen i krst da me oduvaju pred vratima Pakla.

– Ja nisam Sotona. Ja sam Mefisto. To mi je ime odmilja, a i lepo mi pristaje. Mefisto, Mefistofeles, a kršteno mi je Mefistofel. Kako ti se sviđi. Gospodar Pakla se zove Satana, mada više voli kada ga zovu Lucifer. To mu je anđeosko ime. A, on se, da te razočaram, krsta uopšte ne plaši, baš kao ni ja što za krst ne marim. Mene nisu na njemu razapeli.

Krst ti ovde ništa ne pomaže, a iskren da budem, ni gore ti ne bi mnogo pomogao. Možeš da se krstiš ili da se klanjaš, možeš mirisne štapiće da pališ, žrtve da prinosiš, ali sve to skupa kod njih gore ne pomaže. I ne izvodi više, veštice matora, nego ulazi u Pakao!

– Ne! – uskopisti se starica – nikad, Sotono! Nikad!

– Da si manje vikala „ne“, sad ne bi ni bila ovde – rekoh i dadoh znak straži da je uklone dok se ne dogovorim sa Svetim Petrom šta da radimo s njom. On ionako dugo već šalje svoje potuljene glasnike da me odobrovolje. Nešto mu je trebalo, a došlo je vreme da ga zadužim.

Sutradan, dok sam vabio dušu Pavlovu, preko noći očvrslu, rešenu da ne popusti ni po koju cenu i da istraje na svom putu ka nebesima, Zlatokosa ponovo prođe kraj mene. Koraci Njeni, poput slapova bistre vode, utoliše mi žeđ za lepotom. Žeđ đavola.

Žeđ sile „što vazda zlo čini“, kako će oni, zaista zlobni, delo njegovo nazvati, „a uvek dobro sazda“, što će isti ustvrditi, ne bi li i đavola svom dobru priveli.

– Prilika je dobra, priznaj. Tako nešto nemaš svaki dan – dobacih nesrećniku kraj sebe, upinjući se da ga slomim, što anđele natera da priđu bliže, ne bi li bolje čuli.

– Ne znam šta da vam kažem – odgovori duša kraj mene, spremna i odlučna da me nadjača, a belokrili pacovi primakoše se još jedan korak. Trojica ustrep-talih. Usredsređeni, sa beležnicama u ruci. Anđelčići – žbiri Hristovi.

– Nemoj sad da se povlačiš. Nemam vremena da čekam dok se ti premišljaš. Život neće da čeka na tebe. Rizik jeste veliki, ali je zarada još veća. Hrabre sreća prati, momče. Još jedan dan ću da ti dam, i to je sve! – završih ljutito, a olovčice zaškripaše. Sva tri anđela behu mi iza leđa. Vredno su pisali ono što sam hteo da pišu.

Kažu mi moji odozdo da će ih uskoro tehnološki unaprediti i podeliti im ove nove elektronske

naprave, da mogu razgovore da snimaju i odmah preko mreže šalju gore. Svaki će imati i GPS i bežičnu satelitsku konekciju. Jedino je problem što nikako ne mogu s tehnologijom da se izbore, ne ide im borba s tim đavoljim napravama. A i kada nauče, ometaćemo im veze.

Ostavih anđele, zadubljene nad svojim sveščicama, i pogledom potražih oči Njene. Oči mačke i žene, oči lavice. Oči što promenom u duši menjaju boju kao moćni okean, koji nikad i nigde nije isti. Bistri zeleni plićaci koralnih sprudova, zalivi i uvale u kristalno plavom i siva pučina pred oluju – behu mora Njenih očiju.

Polete Mefisto, duh brži od same svetlosti koja mrak para, dok su anđeli gledali na drugu stranu. U dubinu Njenu potonuh – neprimetan – u srž bića koje je svetlošću novom okupalo starog đavola. Daleko iza Njenog pogleda koji slučajno skliznu ka meni – nestadoh u Njoj.

Netaknuta, čista. Anđelima neuprljana, đavoljom rukom nedirnutu. Kao nebo posle kiše. Plavo, sveže nebo. Kao potoci u proleće. Studeni, zdravi. Duša neiskvarena, radosti puna. Duša za ljubav spremna. Za ljubav nepomućenu. Pravu ljubav. Onu ljubav koja rađa i od koje se zemlja, podzemlje i nebesa tresu.

Izađoh, zadovoljan, smiren. Iza mene nije ostao nikakav trag. Niko nikad neće saznati da je Mefisto u ovoj duši bio, u kutke Njene zavirio. Ni Ona, ni anđeli, ni Otac sâm. Jedino će Lucifer čuti. I biće mu drago.

– Sutra ti je poslednji rok! – oglasih se još jednom, govoreći Pavlu polako, da anđeli tačno zapišu.

Zlatokosa se izgubila, ošinuvši me sivilom oluje. Beše to Njen prvi, svesni pogled upućen Mefistofelesu – Čupaču duša.

Anđeli su pisali, Pavle se uspešno opirao, a ja sam u oluji Njenoj pijan posrtao. Nebo se natuštilo i kiša je počela. Teška, olovna kiša, poput Njenog pogleda. Zlatokosa se više nije pojavljivala i ja se vratih u Pakao, tmuran kao nebo koje sam ostavio za sobom.